

Arrest

nr. 296 387 van 27 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 september 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 augustus 2019, in functie van M.A.A., een man met de Belgische nationaliteit van wie hij stelt dat hij zijn vader is, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 24 februari 2020, in antwoord op verzoekers verblijfsaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Verzoeker diende op 17 april 2020, in functie van M.A.A., een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 12 oktober 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 250 530 van 8 maart 2021 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2020.

1.6. Verzoeker diende op 21 mei 2021, in functie van M.A.A., een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.7. Bij brief van 21 mei 2021 stelde een inspecteur van de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten verweerder ervan in kennis dat het paspoort waarvan verzoeker gebruik maakte bij zijn verblijfsaanvraag als vals dient te worden beschouwd.

1.8. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 4 juni 2021 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Hij gaf hierbij aan verzoekers derde verblijfsaanvraag als onbestaande te beschouwen, aangezien gebruik werd gemaakt van een vervalst paspoort om deze in te dienen.

1.9. Op 27 oktober 2021 verstrekte de Ghanese ambassade in Brussel verzoeker, die had aangegeven zijn vorige paspoort te hebben verloren, een nieuw paspoort.

1.10. Verzoeker diende op 1 maart 2022, in functie van M.A.A., een vierde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.11. De gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Wichelen nam op 1 juni 2022 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.12. Verzoeker diende op 27 juni 2022, in functie van M.A.A., een vijfde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.13. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 20 december 2022 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.14. Een sociaalrechtelijk inspecteur stelde verweerder op 1 maart 2023 op de hoogte van het feit dat werd vastgesteld dat een ander persoon gebruik maakte van de identiteit van M.A.A. en gaf aan dat deze laatste wellicht in Groot-Brittannië verbleef.

1.15. Via een op 15 mei 2023 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Hij wees er hierbij op dat M.A.A. niet langer in het Rijk verbleef.

1.16. Verzoeker diende op 26 juni 2023, in functie van M.A.A., een zesde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.17. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 4 juli 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 6 juli 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.01.2023 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [R.A.]

Nationaliteit: Ghana

[...]

om de volgende reden geweigerd:

□ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn (vermeende) Belgische vader, de genaamde [A.A.M.] [...] in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene twee in Ghana opgestelde 'certified copy of entry in register of birth' voor dewelke op 03.06.2019 werden geregistreerd. Hieruit blijkt dus dat de geboorte 21 jaar later werd geregistreerd, aangezien betrokkene volgens de geboorteakte zou geboren zijn op 18.11.1998.

De registratie van geboorten en overlijden te Ghana is geregeld in de Registration of Births and Deaths Act (uit 1965, gewijzigd bij decreet 285 van 30 september 1968). In beginsel moet een geboorte in Ghana binnen 21 dagen worden geregistreerd bij de Registrar of Births and Deaths. Na de 21 dagen spreekt men van een laattijdige registratie, wat volgens Ghanese wetgeving is toegestaan. Om effectief als de jurid[is]che vader te kunnen worden beschouwd dient daartoe de vader op de geboorteakte te staan vermeld als vader en als informant. Bovendien moet de vader op het moment van de aangifte van de geboorte in Ghana kunnen aantonen dat hij in Ghana was. In dit geval is er sprake van erkenning op basis van Ghanees gewoonterecht.

Betrokkene legt aanvullend een documenten voor (Statutory declarations act of 1971 (acts 389) dd. 20.06.2019 en Declaration Dr. Alfred Twumasi dd. 03.09.2021) waarin zijn moeder en een dokter op eer verklaren dat betrokkene wel degelijk de zoon zou zijn van de Belgische referentiepersoon. Echter, zonder objectief verifieerbare bewijsstukken kunnen deze verklaringen op eer niet aanvaard worden. Het gesolliciteerd karakter kan immers niet worden uitgesloten.

Gezien het bovenstaande kan de laattijdig geregistreerde geboorteakte niet worden beschouwd als een bewijs aangaande de bloed - of aanverwantschap met de Belgi[s]che referentiepersoon, in toepassing van artikel 44 van het KB van 08.10.1981. Bovendien wordt de inhoud van de geboorteakte door onze diensten betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht. Het is namelijk niet duidelijk hoe betrokkene naar België is gekomen. Hij heeft pas een paspoort bekomen in België, gezien zijn paspoort is afgeleverd te Brussel op 27.10.2021. Het is dus niet duidelijk wanneer betrokkene zijn land heeft verlaten en in Schengen is ingereisd. Indien immers betrokkene daadwerkelijk de zoon zou zijn van een Belg dan mag worden verwacht dat betrokkene de gezinshereniging zou hebben aangevraagd bij de bevoegde diplomatieke post en met een visum gezinshereniging naar België zou reizen. Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen zou binnenreizen, met alle gevaren onderweg en enorme bedragen die aan mensensmokkelaars moeten betaald worden, om zich nadien te realiseren dat hij eigenlijk niet illegaal in Europa hoeft te verblijven, gezien hij een Belgische vader heeft om verblijfsrecht aan te ontfangen. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij zich voor het eerst komt aanmelden in België om een aanvraag gezinshereniging in functie van de vermeende vader in te dienen op 19.08.2019. Hij was tevoren niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij komt als het ware uit de lucht gevallen, zonder voorgeschiedenis.

Bovendien kan een laattijdig geregistreerde geboorteakte puur op verklaring worden opgesteld gezien de 'registrar' slechts noteert wat hem door de aangever wordt verteld en dus geen enkel feit in de geboorteakte op echtheid wordt gecontroleerd. Vandaar dat de akte moet worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11 may 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required." Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking).

De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het verblijfsrecht aan betrokkene wordt opnieuw geweigerd omdat de verwantschap met de referentie-persoon als niet waarachtig wordt beschouwd. Er kan derhalve geen toepassing worden gemaakt van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarde(n) niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 50, § 2, 7° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging. Hij betoogt tevens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"2.1.1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied in hoofdzaak geweigerd omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd, nl. 21 jaar na zijn geboorte.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd zou zijn en er geen visumsticker of inreisstempel in zijn paspoort zich bevindt geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

2.1.2.

Dat door verweerder geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

De loutere bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden bij het vaststellen van de afstamming en dat het Ghanees paspoort in België werd afgeleverd, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of de vaststelling dat het Ghanees paspoort in België werd afgeleverd, de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verweerders bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden en verweerders vaststelling dat het Ghanees paspoort in België werd afgeleverd toont geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

2.1.3.

Geenszins worden door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of de afgifte van een Ghanese paspoort in België de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada: "Ghana: The "Certified Copy of Entry into Registry of Births" certificate; a description of its colour, size and seals; whether the format has changed since 2003; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features (2003-2006)", waarin de vorm en inhoud van de in Ghana opgestelde "certified copy of entry in register of birth" wordt beschreven en waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is :

"The US Department of State also indicates that most Ghanaians do not register at birth and only do so when a birth certificate is needed for immigration purposes (8 June 2006)".

Dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

2.1.4.

Verzoeker wil verwijzen naar onder meer de arresten dd. 22.10.2015 nr. 155 101, dd. 26.10.2015 nr. 155 239 en dd. 16.08.2016 nr. 173 184 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld dat de loutere bewering in de bestreden beslissing dat een laattijdige geboorteregistratie geen draagkrachtige motivering uitmaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit de

bestreden beslissing zelfs niet blijkt aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid is nagegaan en geenszins blijkt of de gemachtigde gemeend heeft dat de "laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen" overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker is van oordeel dat de vaststelling dat dat er geen inreisstempel of visumsticker in het paspoort van verzoeker zou zijn ingebracht geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen.

2.1.5.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat de geboorteakte van verzoeker op 3 juni 2019 werd geregistreerd, zodat verzoeker minstens tot juni 2019 in Ghana was.

Nadien ondernam verzoeker de reis naar België, wat ruime tijd in beslag nam, om uiteindelijk in 2020 te Gent een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Bovendien heeft verzoeker ter staving een attest van het Ridge Ziekenhuis te Accra (Ghana) van 3.09.2022 en een "verification of birth certificate" dd. 25.01.2023 neergelegd waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk op 18.11.1998 in het Ridge ziekenhuis te Accra werd geboren en dat de door hem neergelegde geboorteakte wel degelijk authentiek is (stuk 2).

Verweerder heeft geenszins rekening gehouden met voormelde stukken en gemot[i]veerd waarom de door verzoeker neergelegde stukken niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat de door hem neergelegde geboorteakte wel degelijk authentiek is en op waarheid rust.

Verweerder nam – zonder enig bewijs en louter op grond van vermoedens – een negatieve beslissing ten aanzien van verzoeker, zodat de bestreden beslissing duidelijk een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht. Dat er hierdoor tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht."

2.1.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belg indiende en hierbij een Ghanese geboorteakte voorlegde als bewijs van de bloedverwantschap met de persoon die hij wenst te vervoegen. Aldus speelt in casu artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, dat luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid."

De artikelen 18 en 21 van het WIPR, waarnaar in deze bepaling wordt verwezen, luiden als volgt:

- artikel 18:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

- artikel 21:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Het wordt niet betwist dat verweerder, in de uitoefening van zijn bevoegdheid inzake het recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van de bloedverwantschap met een Belg op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, ingevolge de voormelde bepalingen de erkenning van de voorgelegde buitenlandse authentieke akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De Raad benadrukt ter zake dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. Tegen de weigering tot erkenning van de in het geding zijnde buitenlandse geboorteakte staat overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR een beroep open bij de familierechtbank. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de bedoelde akte op zich.

Het voormelde neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid iuncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid moet beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of deze beslissing deugdelijk is gemotiveerd (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

Verzoeker betoogt dat de gegeven motivering niet afdoende is nu de bestreden beslissing uitsluitend is gebaseerd op de vaststelling dat zijn geboorteakte laattijdig werd geregistreerd en er geen visumsticker of inreisstempel is te vinden in zijn paspoort.

Uit de hiervoor geciteerde bepalingen van het WIPR blijkt, zoals reeds gesteld, dat verweerder, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, kan weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Verweerder is met andere woorden niet alleen gerechtigd om de echtheid van de buitenlandse akte te onderzoeken – met name of zij voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waarin zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid – maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zogenaamde conflictenrechtelijke controle, waarbij wordt nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde.

In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, alsook naar artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Verweerder weigert het verblijf van meer dan drie maanden omdat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden, vermeld in voornoemde artikelen, om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten, meer bepaald omdat verzoeker de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt onvoldoende heeft aangetoond, nu de voorgelegde

Ghanese geboorteakte niet kan worden erkend. De inhoud van de akte wordt betwist op grond van artikel 18 van het WIPR. Verweerder geeft eerst de concrete redenen weer op grond waarvan hij de inhoud van de geboorteakte betwist. Zo motiveert hij dat de akte laattijdig werd geregistreerd, met name eenentwintig jaar na de geboorte van verzoeker, dat in het voorgelegde paspoort geen visum of inreis-stempel kan worden teruggevonden en aldus niet blijkt wanneer verzoeker precies op het Schengen-grondgebied is aangekomen. Verweerder heeft verder uiteengezet dat het dan ook niet is uitgesloten dat verzoeker iemand in België heeft gezocht wiens identiteitsgegevens hij op een geboorteakte kon laten zetten om op die wijze vervolgens een verblijfsrecht te kunnen laten gelden. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat, indien verzoeker werkelijk de zoon zou zijn van een Belg, kon worden verwacht dat hij een aanvraag tot gezinshereniging zou indienen via de ambassade en met een visum naar België zou reizen. De bestreden beslissing stelt hieromtrent duidelijk: *“Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen zou binnen reizen, met alle gevaren onderweg en enorme bedragen die aan mensensmokkelaars moeten betaald worden, om zich nadien te realiseren dat hij eigenlijk niet illegaal in Europa hoeft te verblijven, gezien hij een Belgische vader heeft om verblijfsrecht aan te ontfangen. Gezien een dergelijke geboorteakte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: ‘Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11 may 2012’. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: “The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required.” Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te laten maken door de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsont-duiking).”*

Uit het geheel van deze motieven blijkt aldus dat verweerder op grond van de voormelde vaststellingen van oordeel is dat er sprake is van wetsontduiking, overeenkomstig artikel 18 van het WIPR, als een wettelijke concretisering van de algemene theorie van het internationaal privaatrecht die de overheid de mogelijkheid biedt geen rekening te houden met aanknopingsfactoren die de partijen op kunstmatige wijze hebben gecreëerd, louter om te ontsnappen aan het normaal toepasselijk recht.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd omdat niet zou zijn verwezen naar het toepasselijke Ghanese recht.

De verwijzing naar het rapport waaruit verzoeker in het verzoekschrift citeert kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verweerder ontkent immers niet dat laattijdige geboorte-registraties in Ghana gebruikelijk zijn – dit blijkt immers al uit het verslag waaruit hij zelf citeert in de bestreden beslissing – maar wijst erop dat net om die reden de daaruit voortvloeiende informatie niet betrouwbaar is als bewijs van verwantschap omdat dergelijke registraties vaak gebeuren louter op basis van verklaringen zonder ondersteunend bewijs. In casu blijkt ook niet dat de laattijdige geboorte-registratie niet louter op basis van verklaringen is gebeurd.

Wat betreft de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, moet worden vastgesteld dat deze betrekking heeft op motiveringen die niet analoog zijn aan deze die thans worden geviseerd, zodat ze alleen al om die reden niet dienstig is.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert ook dat verweerder wel degelijk heeft uiteengezet waarom hij een ziekenhuisattest dat dateert van 3 september 2021 – verzoeker stelt verkeerdelijk dat het attest dateert van 3 september 2022 – niet als een bewijskrachtig stuk aanvaardt. Verweerder heeft immers geduid dat het geen objectief verifieerbaar bewijsstuk is en dat verklaringen op eer niet kunnen worden aanvaard. Hij heeft hieraan toegevoegd dat het gesolliciteerd karakter van dergelijke verklaringen niet kan worden uitgesloten.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat verweerder geen overwegingen omtrent het op 25 januari 2023 opgestelde *“verification of birth certificate”* in de bestreden beslissing heeft opgenomen, moet worden geduid dat niet blijkt dat nog nadere toelichtingen omtrent dit document waren vereist. In dit stuk wordt namelijk aangegeven dat het geboortecertificaat van verzoeker werd geregistreerd op 3 juni 2019 en dit wordt door verweerder niet in vraag gesteld.

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft verweerder omstandig gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden afstammingsband. De subjectieve overtuiging van verzoeker dat hij wel de biologische zoon van M.A.A. is doet daar uiteraard geen afbreuk aan.

De Raad stelt vast dat de bestreden weigeringsbeslissing op afdoende wijze wordt onderbouwd door de vaststelling dat verzoeker de bloedverwantschap met de referentiepersoon, in functie van wie hij een recht op verblijf laat gelden, niet voldoende heeft aangetoond, zoals wordt voorgeschreven in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, nu verweerder de inhoud van de voorgelegde geboorteakten betwist op grond van artikel 18 van het WIPR.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. In de mate dat verzoeker met zijn kritiek en de aangevoerde schending van artikel 27 van het WIPR, de Raad in wezen vraagt om na te gaan verweerder al dan niet onterecht de erkenning van de buitenlandse geboorteakte heeft geweigerd op grond van artikel 18 van het WIPR, moet de Raad nogmaals benadrukken dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer verweerder beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse geboorteakte te weigeren op grond van artikel 18 van het WIPR en de persoon die de akte aanbracht stelt dat dit onterecht gebeurde, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Er dient daarenboven te worden herhaald dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging in de bestreden beslissing dat de buitenlandse geboorteakte in België niet wordt erkend omdat de inhoud van dit officieel document wordt betwist overeenkomstig artikel 18 van het WIPR (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

2.1.2.3. De beschouwingen van verzoeker laten evenmin toe te concluderen dat dat enig dienstig stuk over het hoofd werd gezien of dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.1.2.4. Op grond van verzoekers uiteenzetting kan de Raad niet vaststellen dat enige schending van de rechten van verdediging zou hebben plaatsgevonden.

2.1.2.5. Verzoeker toont ook niet aan dat verweerder artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door te stellen dat geen recht op verblijf in functie van een Belgisch onderdaan kan worden vastgesteld indien de verwantschapsband tussen de vreemdeling die dit recht laat gelden en de betrokken Belgische onderdaan niet kan worden vastgesteld.

Aangezien verzoeker in een schrijven van 15 mei 2023 aan verweerder heeft meegedeeld dat M.A.A., de man die hij omschrijft als zijn vader, het land heeft verlaten kan daarenboven niet worden ingezien op welke grond hij nog meent enig recht op verblijf aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te kunnen ontleen. Een gezinshereniging in België is immers niet mogelijk indien de gezinshereniger niet in het Rijk verblijft.

2.1.2.6. Artikel 50, § 2, 7° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt welke documenten dienen te worden neergelegd bij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Het feit dat verweerder weigert aan bepaalde documenten enige bewijskracht toe te kennen impliceert echter niet dat hij voormelde reglementaire bepaling heeft geschonden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel:

Hij stelt het volgende:

"2.2.1.

Dat, als gevolg van de aan verzoeker betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende vader wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto beteken[t] dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

2.2.2.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

2.2.2. De Raad kan, met verwijzing naar het arrest nr. 250 530 van 8 maart 2021, slechts opnieuw vaststellen dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en bijgevolg niet kan worden besloten dat de bestreden beslissing – die slechts een antwoord is op een verblijfsaanvraag – een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven. Er moet tevens worden benadrukt dat verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat M.A.A. zijn vader is. Zelfs indien zijn stelling dat M.A.A. effectief zijn vader is correct zou zijn, dan nog dient te worden opgemerkt dat hij schijnbaar jaren van deze man gescheiden kon leven en dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek*

EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Daarnaast kan de Raad ook niet voorbijgaan aan het gegeven dat verzoeker in zijn op 15 mei 2023 gedateerde aanvraag om machtiging tot verblijf heeft aangegeven dat M.A.A. België heeft verlaten, zodat niet blijkt dat hij, in casu, enig gezinsleven met deze persoon in het Rijk kan hebben. Er kan, op basis van verzoekers uiteenzetting, ook niet worden vastgesteld dat door de bestreden beslissingen enig aspect van zijn privéleven dat effectief onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt in gedrang komt. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting derhalve niet aannemelijk dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat hij de bestreden beslissing nam.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK